

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

Самоуков Сергій Вікторович

**УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ В УМОВАХ
ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ**

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми. Європейський вектор модернізації державної влади в Україні має на меті змінити стару організацію державної влади та створити ефективну основу для закріплення європейського досвіду ефективного функціонування публічної влади саме на рівні регіону. На сьогодні для розвитку українського суспільства характерним є посилення ролі і значення регіонів в процесі державного управління соціально-економічними процесами. Однак в даний час регіональний розвиток характеризується цілим комплексом проблем, до числа яких відносяться спад виробництва, зниження рівня та якості життя населення, руйнування соціальної інфраструктури, моральний та фізичний знос об'єктів житлово-комунального господарства тощо. Передумовою для розбудови незалежної, демократичної, правої та соціально-орієнтованої держави, її міжнародної інтеграції у світовий простір є забезпечення високого рівня соціально-економічного розвитку регіонів, створення гідних умов життя населення, створення робочих місць. Вирішення проблем, які пов'язані з розвитком регіонів та формування ефективного механізму державного управління на місцях, потребує формування комплексу теоретико-методологічних основ державного управління розвитком регіонів та його удосконалення.

В умовах проведення процесу децентралізації державної влади в Україні особливої значущості набуває проблема взаємодії між регіональними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Зазначені проблеми зумовлюють необхідність впровадження нових механізмів державного управління розвитком регіону, оскільки досвід зарубіжних країн переконує, що перебудова сфери публічного менеджменту можлива лише за умови широкого використання наукових досліджень, змін нормативно-правового забезпечення, створення ефективного інституційного середовища. Все це визначає актуальність та важливість тематики даного дослідження, його теоретичне й практичне значення.

В основу магістерської роботи покладено наукові здобутки вітчизняних та зарубіжних учених, які всебічно досліджували теоретичні та прикладні аспекти механізмів державного управління на регіональному рівні: В. Авер'янова, Г. Атаманчука, В. Бакуменка, М. Корецького, О. Коротича, М. Латиніна, П. Надолішнього, Н. Нижника, Л. Приходченко, Р. Рудницької, Ю. Тихомирова та ін. Питання державного регулювання регіонального розвитку досліджені в працях Т. Безверхнюк, І. Дегтярьової, М. Іжі, В. Мартиненка, М. Миколайчука, С. Романюка, та багатьох інших відомих науковців.

Однак, незважаючи на численні дослідження зазначеної проблематики, вітчизняними вченими недостатньо уваги приділялось формуванню комплексного механізму державного управління регіональним розвитком та його нормативно-правового забезпечення в контексті децентралізації владних повноважень. Це визначило тему, наукову і практичну спрямованість, структурну побудову і зміст магістерської роботи.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та розробка науково-практичних рекомендацій щодо оптимізації процесу управління регіональним розвитком в умовах децентралізації влади в Україні.

Для досягнення мети було поставлено такі завдання:

- узагальнити теоретичні підходи до управління регіональним розвитком;
- визначити засади формування механізмів державного управління регіональним розвитком в умовах децентралізації;
- провести аналіз сучасної практики реалізації механізмів державного управління регіональним розвитком в Україні;
- надати рекомендації щодо впровадження публічного менеджменту в управлінні регіональним розвитком;
- визначити перспективи розвитку системи оцінювання діяльності органів влади на регіональному рівні.

Об'єктом дослідження є процес регіонального розвитку в Україні.

Предмет дослідження – оптимізація процесу управління регіональним розвитком в умовах децентралізації влади в Україні.

Методи дослідження. Теоретичною базою дослідження стали фундаментальні положення науки публічного управління, політології та права, узагальнені методи та принципи аналізу закономірностей суспільного розвитку регіону, а також праці вітчизняних та зарубіжних вчених з питань механізмів державного управління регіональним розвитком. Для досягнення поставленої мети в роботі застосовано методи: абстрактно-логічний – при постановці мети і завдань дослідження; аналітико-монографічний – при вивченні літературних джерел, законодавчих чи інших нормативно-правових актів та практики застосування механізмів державного управління розвитком регіону; структурно-функціональний – для аналізу змін, що відбуваються в діяльності публічної влади при здійсненні реформи публічного управління; метод моделювання – при побудові рисунків та моделей; метод систематизації – для систематизації наукових напрацювань, дотичних до теми даного дослідження.

Практична цінність результатів дослідження полягає в тому, що висновки та пропозиції автора можуть бути використані в процесі аналітичної роботи місцевих органів виконавчої влади, в управлінській діяльності органів місцевого самоврядування, новостворених та діючих об'єднаних територіальних громад.

Структура та обсяг. Дослідження складається з переліку умовних скорочень, вступу, трьох розділів, висновків та списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи становить 103 сторінки, обсяг основного тексту – 88 сторінок. Список використаних джерел складається з 86 найменувань.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ

У **вступі** обґрунтовано актуальність теми дослідження, сформовано мету, завдання, об'єкт, предмет і методи дослідження, розкрито наукову новизну та практичне значення одержаних результатів.

У **першому розділі «ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ»** узагальнено теоретичні підходи до управління регіональним розвитком, а також визначено засади формування механізмів державного управління регіональним розвитком в умовах децентралізації.

Підрозділ 1.1. «Теоретичні підходи до управління регіональним розвитком» присвячено розгляду теоретичних підходів до управління регіональним розвитком.

Встановлено, що регіон розглядається як відкрита, складна, цілісна і специфічна система, на яку впливають фактори внутрішнього середовища, порушуючи цілісність і рівновагу, та фактори зовнішнього середовища (органи державного влади та місцевого самоврядування, інші регіональні системи управління). Цей вплив змінює принципи і МДУ, які склалися, та виникає потреба розробки нових способів взаємодії між елементами системи.

Визначено, що аналіз існуючих в літературі визначень поняття РР, можна дійти висновку, що під цим поняттям можна розуміти якісну зміну суті будь-якого потенціалу регіону (економічного, соціального, політичного, екологічного, науково-технологічного та ін.), яке у результаті призводить до підвищення якості життя людини. Сталий розвиток будь-якої держави вимагає створення єдиного господарського комплексу з ефективним використанням місцевих ресурсів, переваг територіального поділу праці та запобігання ускладненням на політичному, економічному, міжетнічному ґрунті. ДУРР поширюється на ті сфери діяльності, які віднесено до компетенції державного рівня управління. До них належать: політика природокористування, соціальна політика, цінова та кредитна політика, розробка правових норм розвитку економіки, визначення податкової політики та її диференціація з урахуванням стимулювання процесу становлення ринкових відносин у регіоні, визначення режиму зовнішньоекономічної діяльності регіону тощо. Метою ДУРР

має бути стимулювання розвитку територій, нездатних функціонувати в режимі саморозвитку, та підтримка й активізація соціальної мобільності населення окремих регіонів. Регулювання територіального розвитку повинно здійснюватися системою спеціально організованих заходів політичного, правового, соціального, фінансового, економічного характеру.

У підрозділі 1.2. «Засади формування механізмів державного управління регіональним розвитком в умовах децентралізації» встановлено, що на сьогодні для розвитку українського суспільства характерним є посилення ролі і значення регіонів в процесі ДУ соціально-економічними процесами. Однак в даний час РР характеризується цілим комплексом проблем, до числа яких відносяться спад виробництва, зниження рівня та якості життя населення, руйнування соціальної інфраструктури, моральний та фізичний знос об'єктів житлово-комунального господарства тощо. Передумовою для розбудови незалежної, демократичної, правої та соціально орієнтованої держави, її міжнародної інтеграції у світовий простір є забезпечення високого рівня соціально-економічного РР, створення гідних умов життя населення, створення робочих місць. Вирішення проблем, які пов'язані з розвитком країни та її регіонів та формування ефективного МДУ на місцях, потребує формування комплексу теоретико-методологічних основ ДУРР та його удосконалення.

Відмічається, що ДУРР можна представити як цілеспрямовану діяльність держави, що реалізується за допомогою відповідних законодавчих і виконавчих органів, які за посередництвом системи механізмів, методів та інструментів ДУ забезпечують досягнення поставленої мети і вирішення багатьох соціально-економічних завдань, які є нагальними для окремого регіону. Таке регулювання є системою, що характеризується певними специфічними аспектами, а саме: методологічним, який представляє ДУРР у вигляді сукупності принципів, форм і підходів, які використовуються у процесі регіонального управління; організаційним, який забезпечує єдність розгляду соціальних, економічних і екологічних відносин у процесі управління; соціально-економічним, який забезпечує ДУ на основі існуючої соціально-економічної ситуації і перспектив розвитку економічного потенціалу території.

У другому розділі «СУЧАСНА ПРАКТИКА УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ» проведено аналіз сучасної практики реалізації механізмів державного управління регіональним розвитком в Україні.

У підрозділі 2.1. «Особливості реалізації механізмів державного управління регіональним розвитком» на основі проведеного аналізу визначено, що ДУРР можна представити як цілеспрямовану діяльність держави, що реалізується за допомогою відповідних законодавчих і виконавчих органів, які за посередництвом системи механізмів, методів та інструментів управління забезпечують досягнення поставленої мети і вирішення багатьох соціально-економічних завдань, які є нагальними для окремого регіону. Таке регулювання є системою, що характеризується певними специфічними аспектами, а саме: методологічним, який представляє ДУРР у вигляді сукупності принципів, форм і підходів, які використовуються у процесі регіонального управління; організаційним, який забезпечує єдність розгляду соціальних, економічних і екологічних відносин у процесі управління; соціально-економічним, який забезпечує управління на основі існуючої соціально-економічної ситуації і перспектив розвитку економічного потенціалу території.

Виявлено, що децентралізація сприяє росту підзвітності органів державної влади в питаннях витрачання бюджетних коштів. Суть даного аргументу полягає у тому, що при децентралізації зв'язок між сплаченими податками й отриманими суспільними благами і послугами виявляється більш прямим і прозорим, оскільки податки стягуються там, де здійснюються бюджетні витрати. Обґрунтування необхідності децентралізації має подвійний характер. По-перше, «децентралізація, передаючи безпосередньо до рук

зацікавлених осіб управління справами, має переваги демократичного характеру», причому демократизм «набагато реальніший в місцевих масштабах, ніж в загальнонаціональних». По-друге, «децентралізоване управління, якщо для нього забезпечені необхідні засоби і умови, є набагато менш вагомим і набагато більш практичним, ніж централізоване управління».

У підрозділі 2.2. «Забезпечення ефективності використання людських ресурсів в органах регіональної влади» з'ясовано, що досліджуючи взаємозв'язок планування людських ресурсів з професійним розвитком і підвищенням кваліфікації кадрів, слід зазначити, що служби управління персоналом повинні приділяти більш уваги розробці індивідуальних планів кар'єри персоналу спільно з профільними керівниками. Це сприятиме розробці стратегічної програми управління людськими ресурсами в органах державної влади, її врегульованості та плануванню. План управління персоналом не існує у вакуумі і має узгоджуватись із стратегічними та операційними цілями та пріоритетами організації. Керівники повинні на щорічній основі уважно розглядати й аналізувати стратегічні та операційні плани організації з метою оцінки впливу та потреб у персоналі.

Управління людськими ресурсами включає структурування та організацію роботи по досягненню організаційних цілей та пріоритетів, визначення потреб у персоналі на основі стратегічних та операційних (поточних) планів установи з урахуванням компетенцій та навичок, необхідних для роботи; відбір, професійне навчання, розвиток та визначення для працівників робочих та організаційних цілей та пріоритетів; урахування їхнього лідерського потенціалу; створення та підтримку умов праці, в яких працівники можуть найкраще себе проявити та який дозволяє утримувати необхідні людські ресурси. Аналіз також має включати оцінку зовнішнього та внутрішнього середовищ, щоб можна було оцінити умови ринку праці у більш широкому контексті, зокрема виявити фактори, які впливають чи будуть впливати на державну службу, демографічні аспекти тощо.

Робиться висновок, що вдосконалення рекрутингу на державній службі вимагає забезпечити політичну нейтральність державної служби та об'єктивну оцінку ефективності процесів добору та залучення на роботу та просування на державній службі. З цією метою рекомендується створити незалежну систему аналізу та врегулювання питань політичного впливу при наборі та просуванні по службі. Забезпечення виконання цієї функції відноситься до наступного за дослідженням етапу, та здійснюється службами управління персоналом в межах HR- аналітики.

У третьому розділі «ОПТИМІЗАЦІЇ ПРОЦЕСУ УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ В УМОВАХ ДЕЦЕНТАРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ» надано рекомендації щодо впровадження публічного менеджменту в управлінні регіональним розвитком; визначено перспективи розвитку системи оцінювання діяльності органів влади на регіональному рівні.

У підрозділі 3.1. «Впровадження публічного менеджменту в управлінні регіональним розвитком» зазначається, що СПМ в багато чому відрізняється від традиційної публічної адміністрації, яка, незважаючи на свою величезну привабливість у всьому світі, не в змозі прийняти до уваги деякі життєво важливі проблеми. Відповідно, ідеї СПМ з'явилися у відповідь до ряду суспільно значущих проблем, з якими уряди в усьому світі зіткнулися в останні тридцять років.

Відмічається, Концепція СПМ заснована на припущенні, що організації громадського сектора повинні вчитися у приватного сектора і приватних компаній. Приватний сектор є більш ефективним, а наслідуючи його досвід – публічне управління може стати більш ефективним у своєму розподілі і використанні ресурсів. Це вважається можливим оскільки, оскільки різниця між приватними і публічними сферами не розглядається як перешкода. Двома ключовими поняттями концепції СПМ є ринок і публічне управління. Ринок означає конкуренцію. Конкуренція змушує приватні компанії постійно шукати найкращі продукти та послуги, тому що якщо вони не поліпшують їх, то не виживуть, оскільки інші компанії будуть брати це на себе. Громадський сектор не

піддається конкуренції. За доктриною СПМ організації державного сектора перебувають у ситуації монополії і, отже, не мають можливості для постійного поліпшення.

Взагалі напруженість пов'язана з введенням реформ СПМ між прагненням до передачі влади до менеджерів і агентств і потребою центрального політичного контролю. Існують чотири компоненти для розгляду підзвітності як зобов'язання відповідальності, походження яких може бути як політичним, конституційним, ієрархічним, так і договірним. Серед них «виділяються: призначення відповідальності аргументовано на цілі, що будуть досягнуті; зобов'язання відповісти за виконання тієї відповідальності; спостереження за продуктивністю для забезпечення дотримання вказівок; можливі санкції за невиконання та винагороди за успішне виконання цілей».

У підрозділі 3.2. «Розвиток системи оцінювання діяльності органів влади на регіональному рівні» робиться висновок, що досконала організація внутрішньої системи оцінювання дає можливість службам персоналу отримати нові, гнучкі і більш об'єктивні інструменти відбору та розвитку державних службовців, підвищити прозорість та повноту вимог до кандидатів на вакантні посади, забезпечити своєчасність ротації, розвитку та заохочення державних службовців, підвищити якість роботи органу влади через контроль за результативністю і якістю роботи державних службовців, підвищити статус служб управління персоналом та якість роботи державного органу. Удосконалити систему формування структури внутрішньої і зовнішньої оцінки передбачається шляхом впровадження показника досягнення успіху. Ключові показники ефективності (англ. Key Performance Indicators, KPI) є індикатором продуктивності в певній діяльності або в досягненні певних цілей. Використання показника KPI, як вимірника результативності, ефективності в управлінні процесами доречно вважати прийнятним і для державної служби.

На регіональному рівні пропонується застосування партнерської моделі взаємодії, запровадження якої дозволить розглядати інституції громадянського суспільства як повноцінних суб'єктів й партнерів держави у вирішенні всіх суспільних проблем. Створення системи прозорого управління на рівні регіонів передбачається за комплексним проектом, спрямованим на визначення короткострокових, середньострокових та довгострокових пріоритетів місцевої влади у питаннях, які стосуються: розвитку громадянського суспільства; консолідацію різних гілок місцевої влади та підвищення ефективності її зусиль у сфері громадянського суспільства; створення цілісної системи ініціювання, впровадження та контролю за виконанням спільних заходів між місцевими органами влади та інститутами громадянського суспільства регіону; підвищення ефективності використання людських ресурсів, спрямованих на розвиток громадянського суспільства, що також матиме позитивний вплив для вирішення місцевих проблем.

ВИСНОВКИ

У процесі дослідження отримано наступні результати.

1. Здійснено узагальнення теоретичних підходів до управління регіональним розвитком, що доводить наступне: існування достатньо великої кількості суспільних процесів зумовлює необхідність докорінних змін, окреслення притаманних сьогоденню тенденцій розвитку у умовах децентралізації владних повноважень; системні якісні зміни, що відбуваються на даний час у суспільстві об'єднано у вигляді певного логічного процесу співіснуючих концептуальних підходів, ідей, теорій, тощо у загальне уявлення про регіональний розвиток.

Запропоновано комплексний підхід до підвищення ефективності управління регіональним розвитком, який ґрунтується на вирішенні різнопланових завдань – економічних, політичних і суто управлінських, що має забезпечити досягнення головних цілей регіонального розвитку, підвищення конкурентоспроможності регіону та добробуту його населення. Доведено, що в умовах децентралізації в Україні особливої значущості

набуває проблема підвищення ефективності діяльності органів влади на регіональному рівні. Найважливішим завданням стає вдосконалення різноманітних (правових, організаційних, економічних тощо) механізмів управління регіональним розвитком і державного управління регіональним розвитком загалом.

2. Визначено, що державне управління регіональним розвитком можна представити як цілеспрямовану діяльність держави, що реалізується за допомогою відповідних законодавчих і виконавчих органів, які за посередництвом системи механізмів, методів та інструментів управління забезпечують досягнення поставленої мети і вирішення низки соціально-економічних завдань, які є нагальними для окремого регіону. Вивчення теоретичних основ і практичного функціонування сучасної системи регіонального управління в ряді регіонів України дозволило виділити ряд її характерних ознак, зокрема, таких як: гнучкість, адаптивність, маневреність; комплексність охоплення вирішуваних проблем; раціональна реалізація специфічного потенціалу; ефективне використання нових інструментів менеджменту; раціональна побудова організаційної структури, відмова від багатоланковості та багатоступеневості; децентралізація управління та посилення горизонтальних зв'язків; швидке реагування на різні зміни у внутрішньому і зовнішньому середовищі; активізація творчості, інноваційності, ініціативності; стимулювання ділової активності, сприяння підприємству; впровадження стратегічного планування; здатність формування соціальної консолідації в регіональному співтоваристві.

3. Аналіз сучасної практики реалізації механізмів державного управління регіональним розвитком в Україні дозволяє стверджувати, що саме відносини центру та регіонів є важливими для розвитку країни в цілому. Вони забезпечують не тільки державний устрій, визначений Конституцією, а й мають вирішальний вплив на рівень життя та добробут населення. Відсутність чіткої державної політики регіонального розвитку за весь період незалежності країни призвела до змін у структурі вітчизняної економіки, неефективного використання трудового, природно-ресурсного та науково-виробничого потенціалів на регіональному рівні.

Зазначено, що метою державного механізму має бути стимулювання розвитку територій, які нездатні функціонувати в режимі саморозвитку, а також підтримка й активізація соціальної мобільності населення окремих регіонів. Доведено, що надання регіонам широких повноважень та прав у соціальній, економічній та інших сферах його діяльності має забезпечити збільшення та нарощення їхнього ресурсного потенціалу, перехід до євроінтеграційного напрямку їхньої діяльності, що потребує впровадження нових механізмів регіонального розвитку.

4. Доведено, що доктрина сучасного публічного менеджменту в зарубіжних країнах була запропонована як адекватна відповідь, спрямована на те, щоб зробити адміністрації державного сектору більш ефективними, дієвими. Низку заходів, таких як професійне управління, орієнтація на результат, заснована на характеристиках відповідальності система, цільові показники діяльності, стратегічне планування, якість управління та ін. були запропоновані для підвищення ефективності державного сектора. Саме вони можуть бути рекомендовані для впровадження в регіонах України.

Визначено, що двома ключовими поняттями концепції сучасного публічного менеджменту є ринок і публічне управління. Ринок означає конкуренцію. Конкуренція змушує приватні компанії постійно шукати найкращі продукти та послуги, тому що якщо вони не поліпшують їх, то не виживуть, оскільки інші компанії будуть брати це на себе. Громадський сектор при цьому не завжди готовий до конкурентної боротьби. За доктриною нового публічного менеджменту організації державного сектора перебувають у ситуації монополії і, отже, не завжди мають можливості для поліпшення ситуації. Відповідно першорядною метою є формування активної громадської позиції у населення країни, котре в подальшому має приймати активну участь у процесах регіонального розвитку.

5. Визначено, що для удосконалення системи оцінювання показників діяльності

органів влади на регіональному рівні слід запропонувати впровадження внутрішньої та зовнішньої системи оцінювання: внутрішня система оцінювання містить метод колективного оцінювання, оцінку органу регіональної влади як команди, спільне створення результату; зовнішнє оцінювання передбачає створення незалежних інституцій експертної оцінки діяльності органів влади, громадський моніторинг, громадську оцінку, громадську експертизу.

Показником результативності запропонованих форм оцінювання є посилення гнучкості та прозорості системи управління, індивідуальна оцінка кожного посадовця, впровадження показника досягнення ефективності, який є індикатором продуктивності в певній діяльності або в досягненні певних цілей. Визначено, що запровадження нових підходів до зовнішнього оцінювання діяльності органів виконавчої влади передбачає зворотний зв'язок як конструктивну комунікацію влади та незалежних інституцій експертної оцінки та громадськості. Доведено, що спроможність регіональної влади об'єднати зусилля на досягнення спільного управлінського результату всіх учасників діалогу – органи регіональної влади, місцевого самоврядування, бізнес, освітні та наукові установи, громадські організації, експертні інституції тощо – забезпечує підтримку реформ, позитивну оцінку ефективності влади, підвищення ролі громадськості у формуванні та реалізації пріоритетних напрямів регіонального розвитку.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ

Самоуков С. В. Перспективні напрямки використання європейського досвіду розвитку сільських територій // Лісабонський договір – 10 років після набуття чинності. Що змінилося у функціонуванні ЄС? : Науково-практична конференція : тези доп., Миколаїв, 2 грудня 2019 р. / ЧНУ ім. Петра Могили. – Миколаїв, 2019. – С. 194-197.

АНОТАЦІЇ

Самоуков С. В. Управління регіональним розвитком в умовах децентралізації влади в Україні. – на правах рукопису.

Магістерську роботу присвячено теоретичному обґрунтуванню та розробці науково-практичних рекомендацій щодо оптимізації процесу управління регіональним розвитком в умовах децентралізації влади в Україні. У роботі узагальнено теоретичні підходи до управління регіональним розвитком, а також визначено засади формування механізмів державного управління регіональним розвитком в умовах децентралізації; проведено аналіз сучасної практики реалізації механізмів державного управління регіональним розвитком в Україні; надано рекомендації щодо впровадження публічного менеджменту в управлінні регіональним розвитком; визначено перспективи розвитку системи оцінювання діяльності органів влади на регіональному рівні.

Здійснено узагальнення теоретичних підходів до управління регіональним розвитком, що доводить наступне: існування достатньо великої кількості суспільних процесів зумовлює необхідність докорінних змін, окреслення притаманних сьогоденню тенденцій розвитку у умовах децентралізації владних повноважень. Визначено, що державне управління регіональним розвитком можна представити як цілеспрямовану діяльність держави, що реалізується за допомогою відповідних законодавчих і виконавчих органів, які за посередництвом системи механізмів, методів та інструментів управління забезпечують досягнення поставленої мети і вирішення низки соціально-економічних завдань, які є нагальними для окремого регіону. Аналіз сучасної практики реалізації механізмів державного управління регіональним розвитком в Україні дозволяє стверджувати, що саме відносини центру та регіонів є важливими для розвитку країни в цілому. Вони забезпечують не тільки державний устрій, визначений Конституцією, а й мають вирішальний вплив на рівень життя та добробут населення. Доведено, що доктрина

сучасного публічного менеджменту в зарубіжних країнах була запропонована як адекватна відповідь, спрямована на те, щоб зробити адміністрації державного сектору більш ефективними, дієвими. Визначено, що для удосконалення системи оцінювання показників діяльності органів влади на регіональному рівні слід запропонувати впровадження внутрішньої та зовнішньої системи оцінювання.

Ключові слова: управління регіоном, регіональний розвиток, децентралізація влади, місцеве самоврядування, органи державної влади, публічний менеджмент.

SUMMARY

Samoukov S.V. Management of regional development in conditions of decentralization of power in Ukraine. - on the rights of the manuscript.

The master's thesis is devoted to theoretical substantiation and development of scientific and practical recommendations on optimization of the process of regional development management in the conditions of power decentralization in Ukraine. The paper generalizes theoretical approaches to regional development management, and defines the principles of formation of mechanisms of state management of regional development in the conditions of decentralization; analysis of current practice of implementation of mechanisms of state management of regional development in Ukraine; recommendations on the implementation of public management in regional development management are given; the perspectives of the development of the system of evaluation of the activity of the authorities at the regional level are defined.

The theoretical approaches to the management of regional development have been generalized, which proves the following: the existence of a sufficiently large number of social processes necessitates fundamental changes, defining the current tendencies of development in the conditions of decentralization of powers. It is determined that regional development management can be represented as a purposeful activity of the state, implemented through appropriate legislative and executive bodies, which, through the system of mechanisms, methods and instruments of management, ensure the achievement of the set goal and the solution of a number of socio-economic tasks that are urgent for individual region. The analysis of the current practice of implementing the mechanisms of state management of regional development in Ukraine suggests that relations between the center and regions are important for the development of the country as a whole. Not only do they provide the state system defined by the Constitution, but they also have a decisive influence on the standard of living and welfare of the population. It is proved that the doctrine of modern public management in foreign countries has been proposed as an adequate answer aimed at making public sector administrations more effective and efficient. It is determined that in order to improve the system of assessing the performance of the authorities at the regional level, the introduction of an internal and external evaluation system should be proposed.

Keywords: regional governance, regional development, decentralization of power, local self-government, public authorities, public management.